

איר לנסקי בפתח גלון, "אנדיה" ליד המכונית השכורה שבה הוא נוהג

הוא שלח לברט, לחדרו בבית החולים, תר-נגול-הורו ממולא בסטריכנין. בארט השליך את התרנגול מבעד לחלון, אולם הבין את הרמז. הוא סירב להעיד נגד לנסקי, ולנסקי יצא מהמעצר אדם חופשי.

מאותו יום, השאיר לנסקי את עסקי האלימות לסגנו. ב-1931, חיסלו אנשי האקדה שלו את הבוס מספר 1 דאז של המאפייה סלבטורה מרגנו. בכך, נפתחה הדרך לשינויים, והתורכים הצעירים — ש' לנסקי ולאקי לוציאנו נימנו עליהם — איחדו את עולם הפשע לאירגון כלל ארצי. ב-1947, רצחו האקדוחנים של לנסקי את שותפו במשך שנים רבות, בגסי סיגל — פחות מ-24 שעות אחרי שבין השניים פרץ ויכוח כיצד ינהל בגסי את הפלאמנגו.

בנוואדה, נהגו מסירי הקצפת להעניק תרומות שמנות למועמדי המפלגות — שתי המפלגות — לתפקידים שונים, מישרות ציבוריות, לבוסים גדולים ובוסים קטנים. בתשיעי לנובמבר 1962, לדוגמה, פרץ אד לוינסון, מקבוצת לנסקי, ישיבה ב' מלון פרמונט. בה החליט על כמה תרומות: אלף דולר לסנאטור אלן בייבל. 500 דולר לציר בית הנבחרים ולטר ביירינג. 500 דולר לראש עיריית לאס-אגאס. 500 דולר למועמד לתפקיד סגן מושל המדינה. 300 דולר למועמד לבית הנבחרים, 300 דולר לסקח איורי, 200 דולר למועמד לתפקיד שופט. גם בתהימורים אחרים חילקו תרומות דומות. אחת, לדברי מקורות, הורים 26 אלף דולר למעט הבחירות של המושל גראנט סויאר. מאוחר יותר, חזר סויאר והעלה ב' פומבי את התנגדותו לשיטות ההאזנה — כמו של הגסטפו — שהפעיל האפ.בי.אי. נגד מסירי הקצפת. סנאטור אחר, דאוד קאנון, אף הגיש מחאה רשמית על כך ל-נשיא ג'ונסון. כאשר נשאל קאנון, לאחר מכן, אם הוא קיבל תרומות למסע הבחירות שלו מלוינסון ובתי המורים אחרים, השיב כי אינו יכול להיזכר, אבל "יהיה מאוכזב אם יגלה שלא קיבל".

לנסקי, מסתבר, ידידים רבים במקומות רבים. ב-24 לאפריל 1963 העביר האפ.בי.אי דו"ח סודי על מסירי הקצפת של לאס וא' גאס, לתובע הכללי רוברט קנדי. הדו"ח, ש' היה מבוסס על עיקוב אלקטרוני, פייט כיצד נגנבו מיליוני דולרים מהאוצר האמריקאי, קאי, על-ידי התחמקות מתשלום מסיאמת על רווחי הימורים. ב-27 לאפריל, נדהמו סוכני האפ.בי.אי, שישבו בתורנות האזנה על מלון פרמונט, לשמוע כיצד, בחדרם בתוך המלון, מושח (המשך בעמוד 26)

הופעלה גם כשלנסקי וקבוצתו הילחו כספים למפעלים אמריקאים. שוב, המלוח היה לבי-אורה הבנק השווייצרי. הכסף השחור לא הופיע מעולם בתמונה.

למענה משלושים שנה חלפו מאז עזר לנסקי בהקמת אירגון הפשע הכל-ארצי בארצות-הברית. מכל האבות המייסדים, הוא היחיד שנותר בחיים כיום. האחרים — מפרנק קוסטלו וג'ו אדוניס, ועד

מפקחי מסי הכנסה עברו בזכוכית מגדלת על מיסמכי בתי ההימורים.

הלחץ היה גדול מדי. קבוצת לנסקי מכרה את האינטרסים שלה בלאס-אגאס, עברה ל-אי באהאמה שטופי השמש.

הימורים הפכו חוקיים בבאהאמה ב-1964, ומאז, חודש אחרי חודש, זרמו שליהים גור-שאי כספים שהושמטו מעיני מסי הכנסה, על-פני מיצרי פלורידה, אל לנסקי ועושי דברו. הקירה של ממשלת ארה"ב בפעילותו

נחאדה — שם חדרי הקופה הם מקודשים, ולאנשי מסי הכנסה אין דריסת רגל בהם.

בלאס ואגאס השתלטו לנסקי ואנשיו על ארבעה בתי-קאסינו גדולים: הפלמינגו, הפרמונט, הפרסה, והסאנדס. שלוש פעמים ביום, בתום כל משמרת בת שמונה שעות, סיכמו מנהלי-העסק את ההכנסות. שלטונות מסי הכנסה המקומיים הסתפקו בדו"ח של הקאסינו, לא טרחו להדא את אמיתותו, ו' משום כך, אם באמת המס המשולם על הרווחים הוא מסיאמת.

כך נוצר הרקע המתאים לעסק הגדול ה-בא — הסרת הקצפת.

ב-1960 החלה קבוצת לנסקי בהפעלת תהי-ליך שכונה הסרת הקצפת. האפ.בי.אי, עלה על העניין רק ב-1962, כאשר הדביק האזנה לשיחות הטלפון במלון פרמונט. האזנות גילו, כי בכל קאסינו העליון המנהלים מ' הדו"ח למסי הכנסה סכומים ענקיים — ל' עיתים עד 280 אלף דולר לחודש. הכסף פשוט נעלם מחדרי הקופות — וכך הפך למשוחרר ממס. דוורים מיוחדים היו מעבירי רים כסף זה ללנסקי, במיאמי. לנסקי הפ' ריש לעצמו כשישים אחוז, העביר את השי-אר לגראדו קטאנה בניו-ג'רסי, קאפו במש-פחת ג'נובו, שנהגה להתחלק עם קבוצת לנסקי ברווחים.

שבעות ארוכים, צירפו סוכני האפ.בי.אי. פרט לפרט. בשישי לינואר, 1963, למשל, הם עלו על שיחה בין אדו-ארד לוינסון ואד טורס, שניים מאנשי קבו-צתו של לנסקי, שדנו בהעברת משלוח של 115,650 דולר לבוס. בהיותו מודאג בגלל שסוכני האפ.בי.אי. עקבו אחרי בנימין סיגל-באום, אחד מעוזריו של לנסקי, הציע לוינ-סון, באותה שיחה טלפונית, שהכסף יוע-בר על-ידי משהו אחר — איהו ב'ני, אש-תו הכבודה של אירבינג דבין, מכר אחר של לנסקי.

טורס: "אתה רוצה לתת לאיהו את ה-כספי?". לוינסון: "היא תיטע ברכבת". טורס: "היא לא תצא החוצה. אתה תצטרך לתת לה את זה". לוינסון: "אני אגש אליה מחר". טורס: "הכי טובה". בשישי לינואר, ארוה איהו את הכסף בתיק שחור, יצאה בדרכה לשיקאגו שם החליפה רכבות והמשיכה למיאמי. שם היא מסרה את החבילה, וחזרה לנוואדה. לאורך כל הדרך, השגיחו עליה סוכני האפ.בי.אי.

באמצע 1963, פתח התובע הכללי רוברט קנדי במלחמת-חרמה נגד מסירי הקצפת. דוורים היו נתונים לעיקוב,

אורח הכבוד של ישראל

בשבעות האחרונות חוזר ומופיע בעיתונות הישראלית שמו של מאיר לנסקי, האיש הכלכלי של עולם הפשע המאורגן בי-ארצות-הברית, השוחה מאז חודש יולי 1970 בישראל כתושב ארצי. שמו של לנסקי מוזכר כשהוא מלווה רמזים מעורפלים. כבר גרם לאיום של יקותיאל פדרמן, בעל רשת מלונות "דן", בהגשת התביעה נגד היומון "הארץ", על שקשר את לנסקי ל"קבוצת מיאמי", שהיתה בעלת מניות ברשת המלונות שלו.

מיהו בעצם מאיר לנסקי הנוראי, שהפך לאורח כבוד בנידנית ישראל? מיהו האיש שארצות-הברית דרשה את הסגרתו, אך לא יכלה לקבלו בזון שחוק ההסגרה אינו חל על אשמה של בזיון בית-דין, בה הורשע באמריקה? מיהו האדם החולש מזה 30 שנה על מנגנון הפשע המאורגן בארצות-הברית, ושמאחורי הקלעים מתנהל בישראל מאבק בין שרים וקבוצות-לחץ על זכר-תו לקבל אזרחות ישראלית?

להלן כל הפרטים על האיש, המכונה בארצות-הברית "אוייב הציבור מספר 1", שמושרד הפנים הישראלי צריך להחליט אם הוא זכאי למעמד של עולה חדש לפי חוק השבות.

לפקה, בוכהלטר ובגסי סיגל — כולם נרצחו, איבדו את כוחם, נאסרו או הוגלו. כיצד הצליח הפליט הקטן במשימה לא תאימן זו? הנה כמה נקודות. למרות תדמיתו, שנבנתה בהקפדה, של איש-עסקים שליו ושומר-חוק, לנסקי הינו מטיבועו אלים פחות מכל טרוריסט אחר של המאפייה. אלא שהוא למד עוד בתחילת דר-כו להעביר את המלאכה המלוכלכת לכיצוע אחרים.

ב-1928, לדוגמה, ניסה לנסקי לחסל את ג'והן בארט, אחד מפיקודיו שנחשב כמל-שין. בארט נלקח לנסיעה במכונית, ולנסקי פתח עליו באש. אלא שבארט התגלה כצעיר וריזן ביותר, זינק מהמכונית וניצל ממותו. לנסקי הואשם בעזן חסר לנסיון לרצח.

הבאהאמית של לנסקי, היפנתה את תשומת ליבם של השלטונות האמריקאיים לתרגיל הגאוני האחרון שלו, שבאמעותו הפך כסף שחור לחוקי בעזרתם האדיבה של בנקים שווייצריים.

הסביר זאת בהתפארות בני סיגלבאום: "גניח שאדון X מפקיד סכום כסף גדול בחשבון ממוספר בבנק שווייצרי, ואחר כך רוצה להשקיע את הכסף הזה בשוק המניות. מה עושים? הבנק הולך וקונה את המניות בשמו שלו, של הבנק, והדיבידנדות מוע-ברות לחשבוננו של הלקוח. התוצאה: הלקוח הופך לבעל מניות של חברה חוקית, מש-תף ברווחיה — אבל שמו לא מופיע ל-עולם."

שיטה זו, שהיא חוקית לחלוטין בשחייק,